

[Pia Kjærsgaard]

Jeg tror ikke, der er noget andet land i hele verden, der bruger så mange skattepenge på børn og unge, og alligevel bruger Folketinget megen tid på at diskutere forskellige forslag – mere eller mindre umulige – der på en eller anden måde skulle gøre det bedre at være barn i Danmark.

Jeg mener ikke, at det er en bedre måde, at man skal til at yde flere skatte kroner som f.eks. i det forslag fra SF, vi senere på dagen skal diskutere, eller i det forslag fra Socialdemokratiet om en børneombudsinstitution, vi forleden diskuterede.

Jeg er også meget enig med ministeren, når hun meget tidligt i redegørelsen skriver, at børnene er forældrenes ansvar, at forældre er hovedansvarlige for børnenes opvækst, og det gør ministeren ved at opfordre forældrene til at give sig mere tid til at være sammen med børnene. Der er jo bare det ulykkelige ved hele denne sag, at i vores samfund med fuldtidsarbejde for alt, alt for mange forældre med småbørn er der ikke den tid, som forældrene meget gerne vil bruge sammen med børnene, og som jeg også synes der bør være til at være sammen med dem.

Dengang mødrene med små børn blev jaget ud på arbejdsmarkedet, hørte man ofte sætningen: det drejer sig ikke om, hvor længe du er sammen med dine børn, men hvordan I har det sammen, når I er sammen. Jeg har altid ment, at den sætning var forløren og falsk og ude af trit med virkelighedens verden. Hvorfor i al verden kan forældre og børn ikke bare få lov til at være sammen på de betingelser og under de forhold og vilkår, der nu engang er i dagligdagen? Skal det absolut være en form for tilrettelagt råhygge, eller skal barnet med i alle de almindelige funktioner, som en almindelig dagligdag giver, dvs. den almindelige pligthverdag plus de mere sjove timer, som ikke altid behøver at være så forfærdelig tilrettelagt på et bestemt afmålt tidspunkt? Jeg er sikker på, at det sidste giver det mest afbalancerede unge menneske, barn og voksne menneske.

Ministeren bruger også mange linjer – alt for mange, synes jeg – på regeringens nye børnefamilieydelse på 5.000 kr. pr. barn og på, hvad ministeren mener at det nye skattebetalte bidrag skal bruges til. Jeg har før været inde på, at Danmark bruger utrolig mange penge på børn, og jeg er helt overbevist om, at den børnecharmecheck ikke hjælper

en tøddel til, at børnene får det rarere i Danmark.

For et års tid siden startede der noget. Jeg tror, de kaldte det »mødrenes oprør«. Jeg havde egentlig og har fortsat en fantastisk sympati for de kvinder, der stod frem og sagde, at de godt ville passe deres børn hjemme. Jeg synes, det var modigt i en tid, hvor man mener, at alle skal ud på arbejdsmarkedet, og at man kun er fuld og hel, hvis man bruger en væsentlig tid af dagen uden for hjemmet og barnet bliver sendt på en eller anden form for institution.

Der var megen debat om småbørnsmødre, der gerne ville gå hjemme og passe deres egne børn, men havde meget svært ved at få det til at løbe rundt økonomisk med én indtægt. Der blev talt meget om en forældre-løn eller en form for højere skattefri bundgrænse for disse familier.

Jeg vil gerne på dette tidspunkt sige, at Fremskridtspartiets hensigt er og har altid været, at alle familier skulle stilles bedre økonomisk ved, at den skattefri bundgrænse blev hævet. Det håber jeg ikke der er nogen der er i tvivl om. Men jeg har personligt meget sympati for tanken om, at forældre, der ønsker at passe deres børn hjemme, får en eller anden form for ydelse, allerhelst naturligvis i form af et højere skattefrit bundfradrag. Men jeg er også villig til at gå ind i en diskussion om en reel forældre-løn. Og når jeg siger, at jeg er positiv, vil jeg også godt sige, at vi har diskuteret det meget i Fremskridtspartiet, hvor jeg også ved, der er en positiv stemning for et sådant forslag.

Desværre var der nogle, der dengang forsøgte at fordreje debatten, så det i stedet kom til at dreje sig om, at nu skulle man jage kvinderne hjem til kødgrøderne igen. Det, disse kvinder fra »mødrenes oprør« ville, var egentlig kun at få lov at træffe et valg, nemlig selv at passe barnet i de første vigtige leveår i stedet for at anbringe barnet uden for hjemmet.

Man må i den forbindelse ikke glemme, når vi nu snakker om, hvor mange penge det kommer til at koste – det har været nævnt her i dag, og jeg tror ikke, at tallet er rigtigt – at samfundet allerede yder meget, meget store beløb til daginstitutioner og andre former for offentlige serviceinstanser. Hvis dette, at de, der fik tilbudet om en forældre-løn eller en form for højere skattefri bundfradrag